Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Juli 1881. 30te Aargang.

Den en og halvtredsindstyvende Aarskonference.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat fra Side 280.)

Tirsdag d. 5te April Kl. 10 Form.

Koret sang:

The great and glorious Gospel light.

Bøn af Ældste John H. Smith.

Koret sang:

Come listen to a Prophets voice.

Apostel F. M. Lyman sluttede sig hjærteligt til de Lærdomme, som de tidligere Talere havde fremsat i Løbet af denne Konference. Vi have et Livets og Frelsens Budskab at forkynde for Menneskene, og Gud fordrer dette Arbejde af os. Som et Folk bør vi i vore Gjerninger vise, at vi have Tro paa det, som Gud har aabenbaret til vor Frelse. Herren vil holde os ansvarlige for en trofast Udførelse af alle de Pligter, som ere os paalagte. Han har inspireret sine Tjenere til at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet, som vi have annammet, og Tusinder ere blevne indsamlede fra Jordens Nationer. Ved at forlade vore Hjem maa vi nødvendigvis gjøre, hvad der synes at være store Opofrelser, men i Virkeligheden have vi gjort et fortræffeligt Bytte, thi vort tilsyneladende Tab har vist sig at være en stor Vinding for os. Vi have faaet Magt til at modtage de Velsignelser, som ere forbundne med Evangeliet, hvilke vi aldrig kunde have nydt, dersom vi havde forblevet der, hvor Evangeliet først fandt os. Gud har lært os, hvorledes vi kunne blive frigjorte for vore tidligere Synder, hvorledes vi kunne faa Tilgivelse for dem samt undgaa Fordømmelse og evig Elendighed, hvorledes vi kunne erholde Hustruer og Børn og slutte Forbindelser, som ville vare for evigt; ja, erholde evigt Liv, uforgængelige Rigdomme samt Herlighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. Men for at kunne sikre os disse store og uvurderlige Velsignelser maa vi leve et retfærdigt Liv og rette os efter de Love, som Gud har givet os, thi i modsat Fald kunne vi ikke erholde dem. Taleren dvælede dernæst ved de Betingelser, som ere nødvendige, for at opnaa den Ophøjelse, vi tragte efter, hvilke ere at underkaste os Evangeliets Ordinancer;

thi Tro paa Gud samt rene Hensigter og ædle Hjærter ere væsentlige Betingelser for at erholde Syndsforladelse og den Helligaands Gave. Og efter at Personer ere optagne som Medlemmer af Kirken, maa de, for at kunne modtage og nyde Guds Naade og Velbehag, vedblive at iagttage alle Evangeliets Forskrifter. Lad os forvisse os om, at vi intet Fejltrin tage, men med Iver og Nidkjærhed bestræbe os for at gjøre Guds Villie og forstaa, at ethvert Bud er af væsentlig Vigtighed, at Retskaffenhed, Maadeholdenhed, Dyd, Sandhed og Renhed er ligesaa nødvendigt som Tro og Daab, eller at betale Tiende, eller at iagttage hvilken som helst anden Regel eller Fordring. Der er virkelig ingen Glæde i at gjøre det Onde, men Udøvelsen af Synd foraarsager altid Samvittighedsnag og Sorg hos Mennesket. Vor Religion forbyder os at overtræde baade Guds og Menneskenes Love, og vi burde derfor være det mest lovadlydende Folk paa Jorden. Evangeliet giver os fuldkommen Frihed til at gjøre alt det Gode, vi kunne, medens vi ere i Verden; men vi have ikke Lov til at gjøre Uret, hverken mod os selv, vore Familier eller vore Naboer. Vel sandt, vi have vor fri Villie og kunne handle som vi finde for godt, men Guds Lov giver os ikke Tilladelse til at gjøre Uret. Vi ere et kristent Samfund; vi tro paa Gud og Jesus Kristus, og de have fuldkommen Ret til at give os Love og Regler samt paalægge os Pligter, som vi maa iagttage for at kunne sikre os de Velsignelser, der ere lovede. Gud har sagt, at dette Værk skal vedvare evindelig og at vore Legemer og Aander skulle existere gjennem Evigheden. Det er nødvendigt, at vi udvikle alle de Egenskaber, Gud har givet os. Vore aandelige og moralske Kræfter og Evner bør udvikles og uddannes, lige saa vel som vore legemlige Evner. Joseph Smith var en Guds Profet, men Herren underviste og lærte ham i flere Aar, førend han betroede ham Præstedømmet og det Arbejde, som han siden blev kaldet til at udføre; og Herren giver os sit Ord ligesaa hurtigt, som vi ere i Stand til at kunne modtage det. Vi burde være lærvillige Elever og bestræbe os for at efterleve ethvert Ord, som udgaar fra ham. Efter en inderlig Opmuntring til alle de Tilstedeværende om at være trofaste til Sandheden, saa at de kunde sikre sig Evangeliets Velsignelser, bad han, at Gud fremdeles vilde inspirere sine Tjenere gjennem det øvrige af Konferencen.

Apostel Brigham Young glædede sig over den Aand, som havde oplivet Konferencen og sagde, at dersom de Sidste-Dages Hellige nøjagtigt vilde iagttage og efterleve de Raad, som gives Tid efter anden, vilde det være mindre nødvendigt for de Ældste at prædike saa meget til dem. Vi som et Folk vide, at Gud førte os til disse Bjærge; vi vide, at han oprejste Profeten Joseph Smith; og naar Ældsterne prædike til dem, som forsamle sig til disse Konferencer, vide de, at de tale til Saadanne, som forstaa, hvad Gud fordrer. De ere ikke et uvidende Folk, men de forstaa, at Kundskab om Guds Love er een Ting, og at gjøre den, er noget Andet. Sandheden er, at vi ikke nøjagtigt efterleve det Lys, vi have annammet. Taleren selv tragtede efter evigt Liv i Guds Nærværelse, og dersom han ikke erholdt det, vilde det være hans egen Skyld, fordi han forsømte at holde Guds Love; saaledes forholdt det sig ogsaa med hans Brødre og Søstre. Han havde fornylig besøgt Settlementerne i Syden, og det behagede ham meget at lægge Mærke til deres Vækst, thi de fyldtes stadigt med flere og flere Indbyggere, og han troede ogsaa for vist, at Folket

voxede i Tro. Han var overbeviſt om, at vi ſom et Folk enten før eller ſenere maatte iagttage viſſe af Herrens Love, ſom nu ligge ſom et dødt Bogſtav i vore Bøger, thi Gud har beſluttet, at hans Folk ſkal blive Et. Han vidſte ikke, hvilken Fremgangsmaade Herren vilde bruge for at gjøre os til Et, enten det vilde ſke ved at overgive os i vore ugudelige Fjenders Hænder, eller paa nogen anden Maade; det var ogſaa ligemeget, men han følte ſig overbeviſt om, at Tiden vilde komme, da vi enten vilde blive forenede, ifølge vor egen fri Villie og Valg, eller blive tugtede indtil vi adløde de Aabenbaringer, ſom vare givne. Gud har tilladt os at gaa hid og did, at gaa til Minerne, at beſkjæftige os med Jærnbanearbejder og andre Foretagender uafhængige af hverandre. Men der er ingen Sikkerhed for os, medmindre vi ere forenede. Zions Centrumſtav i Jackſon County vil aldrig blive opbygget, førend vi blive Et. Zions Forløsning og Opbyggelſen af det nye Jeruſalem maa finde Sted hurtigt, derſom det ſkal udføres indenfor det Tidsrum, ſom Joſeph Smith profeterede om; og derſom vi ikke gjøre hurtigere Fremſkridt, end vi hidtil have gjort, vil Arbejdet maaſke blive paalagt Lamaniterne. Han omtalte ogſaa flere af de ko-operative Handelshuſes Tilſtand, hvilke han havde lagt Mærke til under ſine Beſøg gjennem Settlementerne; berørte Helligelſes Loven og opmuntrede til Antagelſen af rette og viſe Leveregler, for at Folket kunde ſikre ſig vor himmelſke Faders Velſignelſer og Beſkyttelſe.

Præſident George Q. Cannon ſagde, at mange Emner vare blevne berørte under denne Konference, og han haabede, at Brødrene vilde erindre dem og ſætte dem i Udførelſe, naar de naaede deres forſkjellige Arbejdsmarker. Han følte ſtor Intereſſe for Ungdommens Undervisning, thi intet Folk paa Jorden burde være større Forkæmpere for ſand Undervisning, end de Sidſte-Dages Hellige. Udſendelſen af Ældſter til Nationerne for at bekæmpe Vildfarelſe, Grundlæggelſen af Kolonier og mange andre vigtige Foretagender, ſom denne Kirkes Ældſter maa deltage i, fordrer, at de erholde den grundigſte og allerbedſte Undervisning og Uddannelſe, ſaa at de kunne blive ſkikkede og dueliggjorte for Udførelſen af disſe Pligter. Han var glad over, at ſe den tiltagende Higen iblandt Folket efter Forbedring, hvilket iblandt Andet kunde ſes af de ſtore Skarer, ſom overværede de to foregaaende Aftenforſamlinger, en i Søndagsſkolernes Intereſſer, og en anden i Forbindelſe med de unge Mænds og Kvinders gjenſidige Uddannelſesforeninger; ligeledes viſte denne Attraa for Uddannelſe og Forbedring i Settlementerne ſig i den ſtore Efterſpørgſel efter Bibliotheker og Undervisnings-Værker. Det er nødvendigt, at vi gjøre gode Udvalg af trykte Sager og lære vore Børn, at de ikke ſkulle tro, at Alt, hvad de læſe i Bøger, er ſandt eller paalideligt. De Unge ſkulde underviſes om, at de ſelv bør overveje og bedømme hvad de læſe; og for at omgive dem med en Sikkerhedskaabe, lad dem blive underviſte om Evangelicts Hovedſandheder, ſaa frygtede han ikke for Følgerne; thi vore Børn ere af Naturen ligeſaa godt udviklede og ligeſaa modtagelige for en ædel og højere Dannelſe, ſom Ungdommen er nogetſteds paa Jordens Overflade. Han tilſkyndte ogſaa Forældre at berede og uddanne deres Børn til at indtage vigtige og hæderlige Livsſtillinger, i Stedet for at ſammendynge Midler, ſom de ſiden vilde blive nødſagede til at efterlade Andre, der maaſke vilde bortødſle dem og kives derom. Unge Mænd ſkulde ikke trække

sig tilbage paa Grund af Frygt eller Undseelse, fordi deres tidligere Uddannelse havde været forsømt. De burde tage alvorlig fat med den Beslutning, at de virkelig vilde uddanne og forbedre sig, thi Ingen var for gammel til at lære, og Ingen var retfærdiggjort i at slaa sig til Ro under det Indtryk, at han ikke kunde erhverve sig Kundskab om Noget, eller opnaa Dueligheid i noget som helst Fag, der kunde blive til Gavn og Velsignelse for ham. Som et Exempel til Opmuntring omtalte han et dueligt Kongresmedlem, der nu var omtrent 40 Aar gammel, som i en Alder af 29 Aar ikke en Gang kunde læse, men som siden havde erhvervet sig en god Undervisning og tjent sit Folk i flere Aar i sin Stats lovgivende Forsamling.

Der findes for Nærværende mange ypperlige Talenter i forholdsvis meget ukjendte Familier i dette Territorium, og de ville om en kort Tid lægge saadan Dueligheid for Dagen, at det vil forbause deres Forældre. Derfor siger jeg til Forældre: Giv Eders Drenge og Piger enhver mulig Lejlighed til at erhverve sig god Undervisning, ikke binde dem til Bøger alene, men lære dem, hvorledes de skulle arbejde og fortjene deres Ophold. I skulde imidlertid ikke fylde deres Sind med boglig Kundskab i den Grad, at de ville skamme sig ved at tage fat paa en Plov, eller gjøre noget andet Slags fysisk Arbejde. Han takkede Gud fordi Kundskab var spredt ligesom den frie Luft og var ikke indskrænket til nogen enkelt Familie eller Slægtlinie; at Gud ikke oprettede noget Dynasti eller gav særskilt Familie-Forrettigheder, men at hans Gaver vare tilgængelige for Alle og vare adspredte blandt Folket. Han paalagde Brødrene at opdrage deres Sønner til at blive nyttige saa vel som forstandige Mænd i Samfundet, og Søstrene paalagde han at undervise deres Døtre, ikke alene i de almindelige Skoleundervisninger men i nyttigt og hæderligt Husarbejde. Lad vore Børn lære at stole paa deres egen Virksomhed for Erhvervelsen af Livets Nødvendigheder og ikke forvente, at Andre skulle forskaffe dem disse Ting. Han beklagede den Tilbøjelighed, som viste sig i dette Land (Amerika), til først at ville stole paa Staten for Skoleundervisning og siden for Opholdet; han ønskede at se Alle undervisteom og understøttede i en hæderlig Uafhængighed.

Koret sang en Hymne.

Takkigelse af Ældste F. D. Richards.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang:

Come, dearest Lord, descend and dwell.

Bøn af Apostel Lorenzo Snow.

Koret sang:

How firm a foundation etc.

Apostel John H. Smith sagde, at han skammede sig ikke ved Jesu Kristi Evangelium, thi han vidste visselig, at det var Guds Kraft til Saliggjørelse. Han følte sig i Sandhed taknemmelig for Lejligheden, han havde, til at overvære denne Konference og at lytte til saadanne Undervisninger, som vare beregnede paa at styrke os i vor allerhelligste Tro. De Omstændigheder, som for Nærværende omgive de Hellige, erindre os om den store Forskjel mellem deres nuværende Stilling og deres Omstændigheder for omtrent 50 Aar siden, da Forfølgelsen var saa haard. De Helliges tidligere Erfaring var af den mest prøvende Beskaffenhed. Det er os nu tilladt at dyrke Gud og bo i Fred. Vor Lejlighed for Uddannelse og Undervisning var i den forbigangne Tid meget indskrænket. Det havde været Tilfældet med ham personlig. I hans yngre Dage nød han ikke de Fordele, som for Nærværende

omgive vor Ungdom. Han troede, at Gud vor himmelske Fader havde til Hensigt, at hans Folk skulde være bedre undervist, end noget andet Folk paa Jorden. Det er nødvendigt, at vi forbedre os og skride fremad Trin efter Trin, saa at vi kunne blive bedre beredte til at fremskynde Guds store Værk. Døren for vor Undervisning og Fremgang er nu aaben for os, og der findes ingen Undskyldning nu for Nogen at opvoxe i Uvidenhed. Meget beror naturligvis paa Mødrenes Indflydelse, thi naar en Moder er fuldkommen bestemt paa, at hendes Sønner og Døtre skulle oplæres i verdslige og religiøse Kundskaber, vil det næsten altid lykkes, og de ville opvoxe og blive hædrede Mænd og Kvinder i Samfundet. Han havde aldrig hørt nogen Aldste i denne Kirke prædike Lærdomme, som ledte til at gjøre Ondt, men fra hans Ungdom af havde han lyttet til deres Undervisninger og vidste, at alle deres Raad og Instruxer vare af en saadan Beskaffenhed, at de vilde ophøje og forbedre Menneskeslægten samt føre den fremad paa Dydens og Retskaffenhedens Vej. Gud har besluttet, at hans Folk skal være de bedste og ædleste af hans Skabninger. Lad os derfor være nidkjære i vor Selvopdragelse og gode Gjerninger og tilegne os et Ry, som vil sætte os i Stand til at optræde mandigt og uden Frygt over for vore Medmennesker. Det er vor Mission at forkynde Evangeliet fra Land til Land og ligeledes at være nyttige i Hjemmet, thi vi ere kaldede til at virke for Menneskenes Frelse og bruge en Indflydelse, som vil lede Ungdommen bort fra Synd og det Onde og værdiggjøre dem til at have Samkvem med Folk af den højeste Kultur og Dannelse. Han paalagde Forældre at inspirere deres Børn med Kjærlighed og Tillid, saa at der ikke i alle deres Ord og Gjerninger skulde findes Nogen, til hvem de kunde henvende sig saa hurtigt og sikkert som deres egne Fædre eller Mødre, eller Nogen, til hvem de kunde betro deres hemmelige Ønsker og Tanker, eller bekjende deres Daarligheder og Synder saa frit som til deres egne Forældre. Han sluttede med en inderlig Bøn om, at Gud vilde vejlede os i Sandheden og gjøre os til hvad han ønsker, at vi skulle være som hans Sønner og Døtre og Frelsere for vor Slægt.

Præsident George Q. Cannon læste dernæst en forkortet Rapport over Tiende-Indtægterne og Udgifterne for Aaret 1880. Ifølge Forslag blev Rapporten henvist til Revisionskomiteen. Han oplæste ligeledes Regnskabet over det vedvarende Emigrationsfonds Indtægter og Udgifter. Denne Rapport, som havde været gjennemset af en dertil beskikket Komite, blev antaget af Konferencen.

De kvindelige Hjælpeforeningers Rapport blev derefter oplæst og antaget. I Spidsen for disse Foreninger staar Eliza R. Snow Smith som Præsident, Zina D. Young og Elizabeth A. Whitney som Raadgivere, Sarah M. Kimball som Sekretær og M. J. Horne som Kasserer. Foreningerne, som havde indsendt Rapporter, havde, sammenlagt, 1,530 Lærere, 9,650 Medlemmer, eller 12,288 ialt. Indtægterne i det forløbne Aar havde været 3,279 Dolls. 28 Cts. i Penge, 3,513 Dolls. 20 Cts. i Ejendom og 167½ Tønde Hvede. Udgifterne i samme Tidsrum havde været: Til de Fattige 3,468 Dolls. 31 Cts.; til Emigration 210 Dolls. 43 Cts.; til Templer 1,214 Dolls. 11 Cts.; til Hjemmeindustrien 689 Dolls. 97 Cts.; til Bøger 143 Dolls. 13 Cts.; til Missionærer 98 Dolls. 70 Cts.; til Bygninger 1,617 Dolls. 47 Cts., og til Indianerne 66 Dolls. 45 Cts.

Som Beholdning havdes i Penge, Ejendom og Hvede 36,822 Dolls. 24 Cts.

Præsident George Q. Cannon roste Søstrene for den særdeles smukke og tydelige Rapport, de havde fremlagt, samt for det Arbejde, som de med saa stor Nidkjærhed havde udført; og han bemærkede, at Ingen, som var fortrolig med alt det Gode, de havde udrettet, kunde Andet end højligen paaskjønne det.

Søndagsskole-Foreningens aarlige Rapport blev dernæst læst og antaget. Af denne fremgik det, at der fandtes ialt 284 Skoler, af hvilke 274 havde indsendt Rapport. Alle disse Skoler havde tilsammen 5321 Embedsmænd, Lærere og Lærerinder og 32,486 Elever, eller 37,807 ialt; de vare indelte i 3,445 Klasser. Der fandtes i Skolernes Bibliotheker 20,580 Bøger. Den financielle Del af Rapporten udviste, at Indtægterne i det forløbne Aar havde været 6,670 Dolls. 69 Cts. og Udgifterne 6,287 Dolls. 07 Cts., samt at der fandtes en Kassebeholdning paa 1,484 Dolls. 66 Cts. De i Spidsen for Deserets Søndagsskole Union staaende Embedsmænd vare: George Q. Cannon, General-Superintendent; George Goddard, første Medhjælper; Levi W. Richards, Sekretær, og George Reynolds, Kasserer.

Præsident John Taylor sagde: Efter Oplæsningen af disse Rapporter er der visse Ting, som det maaske kan være nødvendigt at omtale. Det vilde optage for megen Tid at fremlægge for denne Konference en detailleret Beretning over alle de Indtægter og Udgifter, som Kirkens timelige Forvalter har havt. Vi have imidlertid en Revisionskomite, som er bleven retmæssig bestikket af Konferencen i den Hensigt at undersøge og sammenligne alle saadanne Indtægter og Udgifter samt andre Ting, henhørende til Kirkens timelige Velfærd. Vi maa derfor stole paa deres Handlemaade med Hensyn til Rigtigheden af disse Rapporters Enkeltheder, og en Stemmeafgivning har allerede fundet Sted desangaaende. Det er imidlertid passende, at I skulle vide disse Ting. Jeg vil her bemærke, at uagtet jeg fungerer som Kirkens timelige Forvalter, antager jeg, at Revisionskomiteen kjender mere til disse Tings Enkeltheder, end jeg gjør, fordi det særlig staar under deres Opsyn.

Med Hensyn til Virksomheden af det vedvarende Emigrationsfonds Selskab vide I, at vi i Kirkens Jubelaar eftergav et stort Beløb, hvilket dog efterlod en meget stor Gjæld til Fordel for Fondet. Jeg ser, at Beretningen derom findes ikke her. Desuagtet antager jeg, at nævnte Gjæld beløber sig til omtrent 700,000 eller 800,000 Dollars, og da vi have eftergivet et lignende Beløb, forvente vi visselig, at Brødrene, som ere i Gjæld til nævnte Fond, nu ville prøve paa at opgjøre deres Mellemværende, saa at vi om en kort Tid kunne fremlægge en bedre Rapport desangaaende. Som et Folk maa vi i Sandhed skamme os over vor Ligegyldighed med Hensyn til disse Ting. Af disse 800,000 Dollars have vi kun modtaget omtrent 8,000 Dollars i de sidste 6 Maaneder, eller omtrent en Hundrededel af hele Beløbet. Dette taler ikke meget rosende for Sidste-Dages Hellige, som gjøre Fordring paa at være ærlige, og jeg tror, vi gjøre bedst i at ordne disse Sager saa hurtigt som muligt. Pengene ere blevne udbetalte for at bringe Folk til disse Dale, og vi have faaet deres skrevne Løfter om, at de ville betale det tilbage. Vi have bemyndiget Biskopperne og Præsidenterne i Zions forskjellige Staver til at eftergive en vis Del af denne Gjæld, og vi forvente, at de, som skylde Resten, ville være ærlige nok til at betale; i modsat Fald kunne vi ikke svare Regning med

vore Kreditorer, medmindre vi skulde forlange Hjælp af dem, som tidligere have ydet til Fondet, og dette vilde neppe være retfærdigt. Vi opfordre derfor de Brødre, som skylde Emigrationsfondet, til at betale deres Mellemværende, saa at Selskabet kan blive frigjort for Gjæld og vi kan blive i Stand til at hjælpe dem, som ønske at emigrere til dette Land, thi der findes Andre end Eder, som burde nyde Hjælp af dette Fond; og de, som ikke betale deres Gjæld, berøve deres Søskende dette Privilegium. I ville nok undskylde mig, fordi jeg taler saa tydeligt om denne Gjenstand. Det er en Sag af største Vigtighed, og Brødrene bør betale deres Gjæld; og naar de ikke bestræbe sig for at udføre denne deres Pligt for de Fattiges Skyld, blive de skyldige for deres Brødre og deres Gud. Vi have ikke Jubilæum hvert Aar; saadant indtræffer kun hvert halvtredsindstyvende Aar; derfor burde disse Ting ordnes. Jeg taler saaledes til Fordel for de Fattige i Europa. Deres Raab kommer til mig Tid efter anden samt til Selskabet for det vedvarende Emigrationsfond, sigende: Kan De ikke hjælpe os? Jo, visselig, vi kunde med største Lethed hjælpe Eder, dersom Eders Brødre, som tidligere have faaet Hjælp, kun vilde være ærlige nok til at betale deres Gjæld, og vi vilde gjøre det med Glæde, med et villigt Hjærte og de bedste Følelser.

Jeg vil ogsaa bemærke med Hensyn til de kvindelige Hjælpeforeningers Virksomhed, at den er visselig meget prisværdig, og det vilde være mod min Villie, hvis disse Søstre ikke bleve omtalte her, thi de udføre i Sandhed et stort og ædelt Arbejde i Israel. Det synes at være Søstrenes særdeles Bestilling at virke i deres nærværende Egenskab, og jeg veed ikke, om de ikke endog gjøre nogle af os Brødre tilskamme. Det er vel sandt, at vi ere temmelig gavmilde ved mange Lejligheder, men igjen til andre Tider ere vi det ikke; men Søstrene have været meget ædelmodige og godgjørende, og de have udført, hvad de fra Begyndelsen af havde til Hensigt, nemlig at hjælpe de Fattige, de Trængende, de Nødlidende, de Syge og Svage; og jeg antager, at de omtrent ere de bedste Lærere, som vore Biskopper have til at hjælpe dem i deres forskjellige Wards. Jeg tror, at Biskopperne ville give dem dette Vidnesbyrd. De er meget virksomme, og naar de gaa omkring for i Særdeleshed at vaage over deres Søstres Velfærd, ere de i Almindelighed fortræffelige Lærere, thi de kunne sympathisere og mange Gange forstaa, hvad de trænge til, bedre end Mændene. Og en anden Ting er dette, at disse Søstre udøve en meget god moralsk Indflydelse ved deres Lærdomme. Vi have mange dydige, rettænkende og højmodige Damer, som rejse omkring fra Sted til Sted iblandt Folket som Missionærer for at lære, undervise, lede, velsigne og gavne Folket; og jeg siger: Maa Gud velsigne Søstrene for deres Arbejde. Og jeg siger endvidere: Fortsæt Eders gode Virksomhed, og Gud vil stedse velsigne Eder og Eders Børn efter Eder, og Tusinder ville endnu staa frem og kalde Eder velsignet. Bestræb Eder for at indprente Dyd, Kyskhed og Ærlighed paa Eders Sønners og Døtres Sind, saa at I, naar principløse, uhæderlige og løgnagtige Mennesker bagtale og angribe Eder, kunne tilligemed Eders Børn staa frem som Dydens Forsvarere og Beskyttere og holde Eders Døtre fri for disse afskyelige Personers besmittende Indflydelse — disse Uslinge, som søge at indføre Ugudelighed iblandt os og tilintetgjøre Dyden. Der findes Skarer af saadanne Mænd, og med uforskammet Frækhed offentliggjøre de i deres Blade,

at de hellere ville se Eders Sønner og Døtre som Drukkenbolte, Skjøger og Vellystlinge, end underkastede den „Tyranni", som vi udøve over Eder. Ønske I deres ømme Barmhjærtighed? Ville I føle Eder i deres Fordærvelse, og ønske I at blive besudlede af deres Vanære? Gud forbyde! (Forsamlingen istemmede et lydeligt Amen.) Jeg siger: „Min Sjæl skal ikke komme i deres hemmelige Raad, min Ære skal ikke forenes med deres Forsamling." De ere altfor lave, slette og nedværdigede til at hæderlige Mænd og Kvinder skulde have Noget med dem at bestille; og jeg opfordrer Ældsterne og Fædrene iblandt dette Folk, og ligeledes dette Folks Søstre og Mødre, til at beskytte deres Sønner og Døtre mod disse afskyelige Forførere, som ere komne blandt Eder; ja, dem, som udgive sig for at være Frihedens, Sandhedens og Lighedens Forsvarere — paa samme Maade som Djævelen selv. Thi Djævelen gjør ogsaa Fordring paa at være en Forkæmper for „Frihed og Menneskenes Rettigheder"; men vi ønske ikke at stille os under hans eller deres ømme Raade.

Det har glædet mig at lytte til de Beretninger, som ere afgivne om vore Søndagsskoler, og jeg kan sige, at der gives ingen hæderligere Beskjæftigelse, hvori vore Brødre kunne deltage, end at belære vore Børn om Livets Vej; og det glæder mig tilvisse at høre, at der findes næsten 33,000 af vore Børn under Indflydelsen af Mænd, som lære dem Bibelens, Mormons Bogs, Lærdommens og Pagtens Bogs og Guds Aabenbaringers Indhold, som lære dem Moralitet, Renhed og Dyd og oplære dem i Herrens Frygt. Vedbliv hermed, da ville I se en opvoxende Slægt, som vil velsigne Eder og hele Menneskeslægten, til Trods for den Fordærvelse, som nu omgive dem. Gud vil velsigne enhver Mand og Kvinde, som søger at forfremme gode, rene, dydige, hellige og ædle Principer, men Guds Forbandelse vil hvile paa Alle, som bruge en modsat Fremgangsmaade. Disse Ting vise sig ikke altid paa en Gang, men de ville følge ligesaa vist som Gud regjerer i Himmelen. Og nu med Hensyn til de Fremmedes Anskuelser, Ideer og Begreber — af hvilke mange vel ere rimelige og forstandige, men af hvilke mange ogsaa ere fordærvede og have sit Udspring fra uædle og slette Motiver — saa bryde vi os kun meget lidt om dem. Vi ville bestræbe os for at følge vor egen Vejs bestemte Spor; vi ville klynge os til Gud, til Sandheden og Retfærdigheden; vi ville staa som Frelsere paa Zions Bjærg og velsigne Alle, som ville annamme Sandheden; vi ville forsvare Frihed, Lighed og Broderskab iblandt alle Folk, og vi ville modsætte os Svig, Fordærvelse, Slethed og Nedværdigelse i enhver Form samt Underkuelse i enhver Skikkelse; og vi ville bede den Almægtige om at staa os bi i Efterlevelsen af disse Principer. Men at opofre og ringeagte de Principer, som Gud har givet os, dette ville vi aldrig gjøre — nej aldrig! og lad hele Forsamlingen sige Amen. (Den uhyre Forsamling svarede som med en Røst „Amen.") Gud velsigne Eder og lede Eder fremad paa Sandhedens Vej. Amen.

Koret og Forsamlingen sang:

We thank thee, o God, for a Prophet.

Taksigelse af Apostel Erastus Snow.

Kl. 7 om Aftenen afholdtes et Præstedømsmøde i Assembly Hall, ved hvilken Lejlighed Præsidenterne George D. Cannon, Wilford Woodruff og John Taylor talte. Mange fortrinlige Lærdomme meddeltes, flere financielle Foretningsanliggender forklaredes, og alle Mødets Foretagender vare overordentlig tilfredsstillende for dem, som nøde det Privilegium at være tilstede. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Emigranternes Afrejse.

Mandag den 20de Juni oprandt smuk og behagelig, og hele Naturen syntes at smile med Velbehag paa den store Skare af Hellige, som paa den Dag skulde byde Farvel til de skandinaviske Lande for at søge et nyt Hjem iblandt Herrens Folk i Vestens fjærne Dale. Emigranterne, som vare ankomne her til Staden fra de forskjellige Konferencer i Missionen, begyndte hen paa Formiddagen at forsamle sig paa det for Udvandrere sædvanlige Sted paa Gammelholm, og efter at have gjennemgaaet det ved Loven paabudte Lægesyn, gik man henved Middagstid ombord i de to Dampskibe „Hero" og „Cato", som vare sendte her til af Guion Liniens Selskab for at bringe vore Folk til Hull i England. Omtrent Kl. 1 afgik „Cato" med de Hellige fra Gøteborgs og Skaane Konferencer, ialt 147 Sjæle, foruden 3 hjemvendende Missionærer, nemlig Måns Nilsson, Peter Nilsson og Fred. Lundberg, hvilke tre Brødre bleve beskikkede til at præsidere over dette lille Selskab til England. Kl. 2¾ afsejlede „Hero" med de Hellige fra Stockholms, Kjøbenhavns, Aarhus, Aalborg og Kristiania Konferencer, ialt 462 Sjæle, foruden 9 hjemvendende Missionærer. Aldste P. A. Nielsen blev beskikket til Leder for dette Selskab til England med Aldsterne L. C. Mariager og H. F. F. Thorup til Raadgiver. De andre hjemvendende Zionsældster vare: Jakob Hansen, Isaac Sørensen, John T. Thorup, Chr. Olsen, E. O. Bylund og Andrew Amundsen. Hele Emigrationen denne Gang bestod altsaa af 609 Sjæle, foruden de 12 hjemvendende Missionærer. Indskibningen og Afsejlingen gik for sig med den største Ro og Orden. Ingen Fornærmelser af nogen Betydning tilsøjedes vore Folk af den store Tilskuerskare; kun en Gang imellem hørte man sympathiserende Bemærkninger fra En eller Anden, som beklagede sig over den ulykkelige Skjæbne, som de troede ventede de Emigrerende efter deres Ankomst til det saa ilde omtalte Utah. De Hellige syntes imidlertid ikke at paaskjønne disse Medfølelser, thi de saae alle saa glade og tilfredse ud, og i Virkeligheden var der ingen Grund for Nogen at beklage sig over dem. Ved Siden af de besynderlige Følelser, som Bortrejse fra Fødeland og Afskeden fra Slægt og Venner ganske naturligt fremkalder, saae man i de bortdragende Helliges Aasyn en Glæde og Lykksalighed, som maaske var de tilstedeværende Fremmede en Gaade, men som de Hellige selv nøje kjender; og hvis der var, hvad man kan kalde virkelig Bedrøvelse tilstede hos Nogen, saa var det de mange Troesfæller, som bleve efterladte paa Strandbredden, der sørgede fordi Lejligheden endnu ikke var kommen for dem, at de ogsaa kunde drage hjem til Zion.

Hemmeligheden af det Hele er, at de Sidste-Dages Hellige kjende Indsamlingens vigtige Betydning. De vide, at de drage bort fra disse Lande i Overensstemmelse med Røsten fra Himmelen, som siger: „Gaar bort fra hende (Babylon), I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager". De vide, at store Straffedomme vente de Ugudelige og at Herrens tugtende Haand

snart vil falde tungt paa Nationerne, paa Grund af deres Misgjerninger og store Ugudelighed, samt fordi de forkaste Herrens Tjeneres Vidnesbyrd og tydelige Raab om Omvendelse og Forbedring. De vide, at Herrens Taalmodighed tilsidst vil blive udtømt og at Profetierne skulle opfyldes med Hensyn til de sidste Dages store Begivenheder. Men de tro, at der i Zion og Jerusalem, ifølge Herrens Ord, vil blive Raad til at undkomme, og derfor drage de i Lydighed til Befalingen hjem til Zion. I dette fjærne Land forvente de at lære om Herrens Veje og vandre paa hans Stier samt forberede sig for den Tid, da Loven skal udgaa fra Zion og Herrens Ord fra Jerusalem, medens Nationerne ødelægge hverandre ved Krig og Blodsudgydelse. Det synes forunderligt for Mange, at et Sted paa Jorden skulde være at foretrække fremfor et andet, naar der er Tale om Befrielse fra Plager og Straffedomme, da Gud jo er allestedsnærværende og kunde ligesaa godt beskytte og bevare Menneskene i Europa som i Amerika eller noget andet Sted paa Jorden. Vi tillade os at hendrage saadanne Tænkendes Opmærksomhed paa Herrens Handlemaade med Menneskene fordum, ifølge den gamle bibelske Historie. Hvorfor blev Noah befalet at gaa ind i Arken? Var Herren ikke mægtig til at kunne have frelst ham paa en anden og behageligere Maade? Hvorfor blev Abraham befalet at forlade sit Fædreland, Slægt og Venner, for siden at henleve et Liv som Fremmed og Udlænding i det fjærne Kanaan? Hvorfor blev Lot befalet at forlade Sodoma og drage til den lille By Zoar og siden fly til Bjærgene? Hvorfor skulde Israels Børn forlade Ægypten og rejse til Kanaan? Kunde Herren ikke ligesaa godt have befriet dem fra Trældom paa en anden Maade i selve Ægypten? Hvorfor sagde Jesus til Disciplene: „Naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Profeten Daniel har talet, at staa paa det hellige Sted, da fly paa Bjærgene, hvo, som er i Judæa; og hvo, som er paa Taget, stige ikke ned at hente Noget af sit Hus; og hvo, som er paa Ageren, vende ikke tilbage at hente sine Klæder?" osv. Kunde Herren, som er almægtig, ikke paa anden Maade have bevaret dem i selve Staden fra den Ødelæggelse, som den romerske Titus paaførte det stærke og prægtige Jerusalem? Nej, ville vi vist alle sige, Herren befalede disse forskjellige Udvandringer, og hvis Paagjældende havde været ulydige mod de himmelske Befalinger, vilde de sikkert have omkommet og aldrig nydt de Goder og Velsignelser, som de erholdt ved at være lydige. Saaledes er det ogsaa i disse de sidste Dage. Herren har baade ved gammel og ny Aabenbaring befalet sit Folk at samles til Zion, hvor han har lovet at bevare dem; og hvis de ikke ere lydige til denne hans Befaling, have de ikke mere Krav paa hans guddommelige Beskyttelse, end Antediluvianerne havde, naar de nægtede at benytte sig af det Frelsested, som var bleven dem beredt og anvist ved Noa, ifølge Herrens Befaling. Naar Herren taler, maa vi adlyde, ellers udsætte vi os for de alvorligste Følger. Dersom han har udpeget noget særskilt Sted og sagt, at han der vil bevare sit Folk, som, ifølge den himmelske Røst, skulde gaa bort fra Babylon for ikke at rammes af Plagerne, saa maa hans Folk med Beredvillighed søge hen til netop dette Sted, ligesaa bogstaveligt som Noa og hans Familie fordum maatte gaa i Arken, og det vil ikke gavne dem at gaa i Rette med Herren og tænke, at han ligesaa godt kunde bevare dem paa et hvilket som helst andet Sted paa Jorden. Herren er naadig og barmhjærtig, men han overtræder aldrig sine egne Love og

gjør Intet, som strider mod hans Retfærdighed; derfor gives der ingen anden Maade, hvorpaa Menneskene kunne erholde hverken timelig eller aandelig Frelse, end ved stræng Lydighed til hans Bud og Love og ved beredvilligt at underkaste sig den Plan og de Anordninger, som han har indstiftet i denne Hensigt.

Altsaa have de nu bortrejste Hellige forladt disse Lande formedelst Lydighed til den Almægtiges Befalinger, og vi ønske dem en lykkelig og behagelig Rejse til Guds Folks Forsamlingssted i Vestens fredelige Dale.

Missionen i Hamborg. Broder L. Suhrke skriver fra Lybæk iblandt Andet Følgende: „Efter at have forladt Kjøbenhavn d. 23de Novbr. f. A., rejste jeg tilbage til Hamborg, hvor jeg fortsatte min Missionsvirksomhed med at besøge Folket i Husene lige fra Kjælderen til 5te Sal. Jeg prøvede ogsaa paa at leje et Forsamlingslokale, men dette lykkedes mig ikke. Under mine Besøg fra Hus til Hus stiftede jeg Bekjendtskab med mange Folk og fandt Flere, som vare modtagelige for Evangeliet; jeg døbte ogsaa nogle Faa. Dette sidste kom snart til Politiets Kundskab, hvilket havde til Følge, at jeg blev anholdt og bragt for Retten, hvor jeg maatte svare paa en Mængde Spørgsmaal angaaende vor Lære osv.; det blev mig ligeledes paa det Strængeste forbudt at prædike og døbe i Fremtiden, og man befalede mig at forlade Hamborg inden 24 Timer. Jeg svarede, at jeg ikke kunde komme bort saa hurtigt, hvorfor de truede mig med at ville sende mig til England eller Amerika. Jeg henvendte mig til den amerikanske Konsul og forklarede det Hele for ham, men han svarede mig, at skjøndt min Sag var retfærdig, kunde han dog Intet gjøre for mig. Jeg opholdt mig derfor kun et Par Dage længere i Hamborg, hvilken Tid jeg benyttede til at døbe nogle Flere; derpaa rejste jeg i April Maaned til Lybæk, hvor jeg har fundet en ny og bedre Arbejdsmark."

Ældste P. E. B. Hammer skriver fra Hamborg d. 3die Juni: „Efter at Br. Suhrke var bleven forvist her fra Staden var Alting stille og roligt i omtrent en Maaned. Den 15de Maj gik jeg til Altona for der at overvære Forsamling tredie Gang med de Hellige og nogle faa indbudte Venner. Denne Gang bleve vi imidlertid forraadte af falske Venner, og vi havde ikke faaet Tid til at begynde vor Forsamling, førend tre hemmelige Politibetjente indfandt sig, hvilke strax nedskreve vore Navne og holdt Forhør over os en ad Gangen i et tilstødende Værelse. Der lagdes Beslag paa nogle af vore Bøger, som laa paa Bordet, og de erklærede mig for deres Arrestant. Jeg fulgte strax med dem til Stationen, og efter at man havde visiteret mig og frataget mig mine Sager, hvoriblandt flere Breve paa Dansk og Engelsk, hvilke de lod oversætte, blev jeg indsat i Fængsel, hvor jeg nu tilbragte 9 Dage. Derpaa blev jeg fremført for Retten og erklæret *uskyldig*. Imidlertid havde de aabnet min Kuffert, som stod i Hamborg, og taget mine Beskikkelser samt en Del Breve og Dokumenter af forskjellige Slags, hvilke de ligeledes lod oversætte og nedskrive. Jeg fik dem tilbage i Retten. Derefter oplæste de et Landsforvisningsdekret for mig, hvilket jeg maatte underskrive, og derpaa transporterede de mig over den preussiske Grænse og slap mig endelig løs i Hamborg den 24de Maj. Det Næste, man gjorde, var at skrive i Bladene om, hvorledes de

nu havde faaet Bugt med Mormonismen. Jeg begyndte desuaglet at virke ganske forsigtigt her i Staden, og Alt gik godt i fire Dage; men den 28de begyndte det atter at ulme om Ufred. En civilklædt Mand besøgte nemlig de to Steder, hvor jeg havde afholdt mine to halvoffentlige Forsamlinger. Han havde gjort mange Spørgsmaal om mig og sagt iblandt Andet, at man ikke heller vilde have mig i Hamborg. Næste Dag blev der sendt en anden Mand til det Sted, hvor man tidligere havde røvet Brevene af min Kuffert, med en Seddel, hvorpaa der stod en Anmodning om, at jeg skulde møde paa „Staadtshuset", da Statssenatoren ønskede at tale med mig; men endnu har jeg ikke været der. Jeg er fremdeles paa fri Fod, men hvorlænge dette Privilegium skal forundes mig, kjender jeg ikke. Dersom jeg bliver forvist her fra, agter jeg at gaa til Lybæk og fortsætte min Virksomhed der, indtil jeg faar nærmere Instruxer fra mine Foresatte. Forøvrigt føler jeg mig glad og lykkelig under mine Omstændigheder, og jeg ønsker at gjøre alt det Gode, jeg kan, for Udspredelsen af Sandheden her i denne store Stad, eller hvor som helst jeg skal blive kaldet til at virke. I Arresten prædikede jeg Evangeliet for de andre Fanger, og jeg havde megen Samtale med en af de tjenstgjørende Embedsmænd, over hvem jeg vandt en god Indflydelse. Jeg vandt endog hans Tillid i den Grad, at han bestemte sig til at sende et af sine Børn med mig hjem til Zion, naar jeg rejste tilbage."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Hans Jørgensen er løst fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor og beskikket til at virke i Aarhus Konference under Konferencepræsidentens Bestyrelse.

Ældste Jakob Hansen er bleven løst fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse at rejse hjem til Zion med Emigrationen, som afgik her fra Staden den 20de f. M.

Ælsterne A. L. Skanchy og Ludvig Suhrke, som bleve løste med Tilladelse at rejse hjem med det nu afgaaede Emigrantselskab, ville derimod fortsætte deres Virksomhed i deres respektive Arbejdsmarker indtil nærværende Aars anden Emigration.

Ældste John Christensen er løst fra at arbejde i Aalborg Konference med Tilladelse at rejse hjem til Zion. (Broder Christensen rejste allerede hjem i April Maaned dette Aar.)

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Liverpool, England, d. 24de Juni 1881,

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Strax efter at vi havde forladt Kjøbenhavn, foretog vi en Organisation af Selskabet ombord paa „Hero", og vi beskikkede to Brødre for hver af de tre Afdelinger i Skibet til at paase, at Alle fik Plads til deres Senge osv. og at Bønner bleve holdte af de Hellige Mor-

gen og Aften. Det varede ikke længe førend hele Selskabet var ordnet saa bekvemt som muligt, og Alle syntes at være glade og tilfredse. Søsygen begyndte imidlertid at vise sig iblandt Emigranterne samme Aften, og den vedblev mer eller mindre hele Tiden indtil vi naaede England. Kaptejnen og de øvrige Skibsofficerer vare meget venlige og forekommende mod os, og Alting gik rigtig godt paa hele Rejsen. Omtrent Kl. 7 Torsdag Morgen (d. 23de) ankom vi til Hull, og ikke længe efter naaede ogsaa „Cato" ind med sin kostbare Ladning. Længere hen paa Dagen gik vi iland og marscherede til Jærnbanestationen, hvor vi toge Plads i 17 Jærnbanevogne. Kl. 5 om Eftermiddagen forlode vi Stationen i Hull og havde derpaa en hurtig og behagelig Rejse gjennem England til Liverpool. Samme Aften gik vi ombord i Dampskibet „Wyoming", paa hvilket der serveredes Aftensmad, som ved Telegram fra Hr. Ramsden var bleven bestilt fra Hull. „Wyoming" ligger nu for Anker i Floden, og vi forvente at afsejle her fra i Morgen Eftermiddag.

Med venlig Hilsen til dem og Brødrene paa Kontoret samt alle de Hellige Skandinavien, undertegne vi os

Deres Brødre i Evangeliet,

P. A. Nielsen, Præsident.

L. C. Mariager
H. F. F. Thorup } Raadgivere.

John T. Thorup, Skriver.

Maadeholdenhed.

(Fra «Juvenile Instructor.»)

Ordet Maadeholdenhed har en vid og udstrakt Betydning, men vi ville her kun anvende det i Forbindelse med Brugen af berusende Drikke.

Drukkenskab hersker næsten allevegne i en forstyrrende Grad; den udøver et frygteligt Herredømme iblandt de Midaldrende og Gamle og kræver mange Ofre iblandt de Unge. De Første ere Exempler for de Sidste, som i alt for mange Tilfælde efterligne de Ældres daarlige og slette Vaner. Paa denne Maade fortsættes det frygtelige Onde, og hver efterfølgende Slægt har store Skarer, som bogstavelig ere det berusende Bægers Slaver.

Denne Last er ej heller indskrænket til verdslige Personer. Gud give den var! Men endog Israel er besmittet; Guds Pagts Folk ere selv mere eller mindre skyldige. Deres Efterkommere ere forbandede med Drukkenskabets Ønder. Lasten er smitsom og den spreder sin fordærvende Indflydelse til de Helliges Stæder og Byer. Dens Magt til at afstedkomme Ondt er frygtelig, og det er nødvendigt, at den imødegaaes af en stærkere Magt, ja, Jehovas Magt, for at dens ødelæggende Fremskridt kan blive standset.

Forfatteren af disse Linier er ingen Urostifter. Han prøver ikke paa at fremstille et existerende Onde i overdrevne Farver; han fremkommer ikke en Gang med noget Nyt for dem, som holde Vagt paa Taarnet. Ondet existerer og dets Tilværelse er bekjendt. Jagttageren forstaar ogsaa dets rænkefulde og skadelige

Tilvæxt, og jeg hentyder dertil, fordi jeg tror, at Zions Velfærd fordrer, at Israels Ældster lægge en kraftig Anstrængelse for Dagen for dets Undertrykkelse; thi de Unges Frelse beror for en stor Del paa deres Formaninger, Exempler og Indflydelse. Dersom de forsømme at anvende passende Forskrifter samt gode Exempler for at frelse de Unge, og dersom de bruge deres Indflydelse til at opmuntre Drukkenskab eller nogen anden Last, vil Tiden visselig komme, da Himmelens Regnskabsførere ville aabne Bøgerne og fremvise for deres ængstelige Blik, at de ere debiterede for en Gjæld, som det vil blive saare vanskeligt for dem at betale.

Med dette for Øje, hvad fordres der som en hvilende Pligt af Guds Tjenere i Forbindelse hermed?

Baade den skrevne og ikke skrevne Historie om Drukkenskabets forfærdelige Virkninger iblandt Adams faldne Efterkommere vilde i Sandhed være skrækkelig og hjærteskjærende at læse og overveje. Meget deraf vil imidlertid aldrig komme til Dødeliges almindelige Kundskab, thi det vil forblive begravet med de Lidende selv. Saa meget er dog kjendt af Faa eller Mange, og saa meget er skrevet, at mange nyttige Lektier kunne hentes derfra og bruges som Vejvisere for andre dødelige Pilgrimsvandrere paa Fristelsens og Prøvelsens Sti.

Der kunde ogsaa fremføres nogle smukke Prøver og Exempler af Mænd, som have modstaaet Fristelsen og som have henlevet hele deres Liv under stræng Ædruelighed. Pladsen for denne Afhandling vil kun tillade mig at nævne et eneste Exempel.

General William Henry Harrison, født i Berkeley ved Bredden af James Floden i Virginien d. 9de Februar 1773, blev de Forenede Staters niende Præsident d. 4de Marts 1841. Han døde den 4de i den følgende Maaned, og tjente altsaa sit Land i denne ansvarsfulde Stilling kun en Maaned.

Det gik ham heldigt som Guvernør over Territoriet Indiana, der indbefattede de nuværende Stater Indiana, Illinois og Wisconsin; og dersom det var bleven ham tilladt at leve, vilde han uden Tvivl ogsaa have havt Lykke med sig som Præsident for de Forenede Stater en længere Tid.

Hans Historieskriver siger: „Ikke en eneste Misdaad kan findes til at plette hans exemplariske Karakter, og gjennem alle tilkommende Slægter ville Amerikanerne med Kjærlighed og Ærbødighed erindre William Henry Harrison."

Nu, hvortil kan denne herlige Berømmelse henregnes? Var han en ædru Mand? Jeg vil fremstille ham for Læseren og lade ham tale for sig selv. Medens han var Kandidat for Præsidentværdigheden, blev han i et Selskab anmodet om at drikke Vin. Han nægtede at gjøre det. Man anmodede ham paany, men han vægrede sig atter. Tredie Gang vilde man nøde ham til at drikke. Dette var for meget; han rejste sig fra Bordet fremstillede sig i hele sin Værdighed og tiltalte de Tilstedeværende paa den mest alvorsfulde Maade, sigende:

„Mine Herrer, jeg har to Gange nægtet at drikke af denne Vin, og dette burde være tilstrækkeligt. Se, om I end ville presse Koppen til mine Læber, skal ikke en Draabe gaa igjennem min Hals. Da jeg begyndte mit Livs Vandring, tog jeg den Beslutning, at jeg ikke vilde nyde stærke Drikke, og denne Beslutning har jeg aldrig brudt. Jeg er en af 17 unge Mænd, som studerede i en og samme Klasse, men som Følge af den fordærvelige Vane at drikke Vin i Selskabskredse, hvile de andre 16 nu i Drukken-

boltes Grave. Hele min Helbred, Lykke og Fremgang skylder jeg denne min Beslutning. Ville I nu nøde mig til at drikke."

Dette og lignende Exempler, som Verdenshistorien har at fremvise, og hvortil kunne føjes den udmærkede Levevis af mange af Israels nulevende Ældster, er den Slags Exempler, som Zions Ungdom skulde bestræbe sig for at efterligne. Vore unge Folk af begge Kjøn behøve baade legemlig og aandelig Kraft for at kunne udføre det Livsarbejde, som ligge foran dem. De behøve ligeledes den „Tro, som en Gang er overantvordet de Hellige", samt den Kraft, der kommer formedelst Tro og gjennem det hellige Præstedømmes Myndighed; thi det Arbejde, som i en nær Fremtid skal udføres, er stort, og det paahviler dem at udføre det til den Almægtiges Tilfredshed.

Kan denne Kraft, Tro og Evne erholdes ved den bestandige Brug af berusende Drikke? Nej. Drukkenskab ødelægger den fysiske Styrke, gjør Folk vanvittige og ødelægger i Mennesket den Jordbund, hvor Sæden til Tro og Magt burde plantes og opelskes, indtil de kunde naa til Fuldkommenhed i de celestiale Boliger.

Modstanderen kjender dette. Han kjender ogsaa den herlige Bestemmelse, hvortil mange af de Unge ere beskikkede, og han arbejder med den største Flid for at berøve dem de Troner, for hvilke de ere bestemte. Virkningerne af hans Arbejde naa, dersom det lykkes ham at fordærve de Unge, ind i Evigheden. Han bestræber sig i Dag for at opnaa en vis Hensigt i tilkommende Tidsaldere. Sæden, han saar, vil frembringe sin rette og naturlige Frugt. En vis Skribent siger: „Stærke Drikke ere ikke alene Djævelens Vej ind i en Mand, men det er ogsaa Mandens Vej til Djævelen". Lad hans Fremgang i denne Retning blive spærret.

„Selv om I presse Koppen til mine Læber", sagde General Harrison, „skal ikke en Draabe gaa igjennem min Hals". I denne Fremgangsmaade er der Sikkerhed; i en modsat er der Fare.

Følgerne af et ædrueligt Liv ere ogsaa vidtstrækkende, de naa ind i Evigheden og deres Indflydelse vil kjendes for altid. Denne Fremgangsmaade vil ogsaa bære dens naturlige Frugt. Og hvad vil denne Frugt blive? Det vil i dette Liv blive Helbred og Lykksalighed, Fred og Glæde, Agtelse og Indflydelse, samt Gunst af Jordens og Himmelens Store og Værdige, tilligemed saadanne Velsignelser og Fordele, som Dødelighedens Tunge eller Pen ikke kan gjøre begribeligt; og i det tilkommende Liv vil Lønnen blive Udødelighedens Frugt, men der behøves en Udødeligs Pen til at kunne tydeliggjøre Beskaffenheden af denne Frugt.

Hav Tillid til vor himmelske Fader med Hensyn til Modtagelsen af den tilkommende Løn, og I skulle visselig ikke blive skuffede. Selv om der ikke var noget tilkommende Liv, vilde det lønne sig at være ædruelige for Fredens og Hyggens Skyld, samt for Glædens og Tilfredshedens Skyld; thi Maadeholdenhed medbringer altid disse Velsignelser i dette Liv.

Naar Vinens stygge Følger mon virke paa din Hjærne,
Se, hvilken Last og Daarskab begaar Du ikke gjærne.

Den, som bevarer sin Mund og Tunge, bevarer sin Sjæl fra Angest. Forglemmelse er Lægedom for Uret. En Langmodig er bedre end en vældig Mand, og den, som herster over sin Aand, bedre end den, der indtager en Stad.

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 262.)

Den 7de April 1846, Dagen efter General-Konferencen, afrejste Pionererne fra Vinterkvarterne.

Saa snart de bleve færdige til Rejsen, bleve de organiserede som en militær Styrke i Kompagnier paa Hundrede, Halvtreds og Ti. Følgende Orden med Hensyn til Officererne vil give nærmere Oplysning:

Brigham Young, General-Løjtnant; Stephen Markham, Oberst; John Pack, første Major; Shadrach Roundy, anden Major; Stephen Markham og A. P. Rockwood, Befalingsmænd over Hundrede.

Befalingsmand over første Kompagni, Wilford Woodruff; andet Kompagni, Ezra T. Benson; tredie Kompagni, Phineas H. Young; fjerde Kompagni, Luke Johnson; femte Kompagni, Stephen H. Goddard; sjette Kompagni, Charles Shumway; syvende Kompagni, James Case; ottende Kompagni, Seth Taft; niende Kompagni, Howard Egan; tiende Kompagni, Appleton M. Harmon; ellevte Kompagni, John Higbee; tolvte Kompagni, Norton Jacobs; trettende Kompagni, John Brown; fjortende Kompagni, Joseph Mathews.

Lejren bestod af 73 Vogne, 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn; ialt 148 Sjæle.

Intet kan give et bedre Billede af Fuldkommenheden af Mormon-Organisationen, end dette Selskab Pionerer, som bestod af Apostle og udsøgte Ældste under en udmærket god Disciplin.

„General-Løjtnant Young" lod sine almindelige Ordre udgaa til Regimentet. Mændene bleve beordrede til at rejse i samlet Styrke, da de vare i et Indianerland; hver Mand skulde bære sit Gevær ladet, Hanen skulde spændes paa et Stykke Skind, og Knaldhætten haves paa rede Haand i Tilfælde af Angreb. Man skulde ogsaa have Flintlaase med Bomuld og Krudthorn ved Haanden; hver Mand skulde gaa ved Siden af sin Vogn, under Ordre til ikke at forlade den, undtagen naar han blev sendt af den kommanderende Officer. Vognene skulde kjøre to og to ved Siden af hinanden, hvor det kunde lade sig gjøre. Ved det første Hornsignal om Morgenen Kl. 5 stode Pionererne op og forsamlede sig til Bøn samt spiste Frokost; ved det andet Signal Kl. 7 vare de rede til at gaa videre. Om Aftenen Kl. 8½, paa givet Signal af det samme Blæseinstrument, trak hver Mand sig tilbage for at holde Bøn i sin egen Vogn, og man gik tilsengs Kl. 9. Telene skulde rejses Lørdag Aften og Sabbaten holdes.

(Fortsættes.)

Indhold.

Den en og halvtredsindstyvende Aarskonference . . . . . 289.
Redaktionsbemærkninger:
Emigranternes Afrejse. . . . . 297.
Missionen i Hamborg. . . . . 299.
Afløsning og Beskikkelse . . . . . 300.
Korrespondance. . . . . 300.
Maadeholdenhed . . . . . 301.
Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 304.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.